

„Бѣла Влахия“ (Λευκή λαχία). За тесалийскитѣ власи говори и Кекаумень (1071), който между другото казва, че тѣ прѣзъ лѣтото отъ априлия до септемврия мѣсець съ сѣмействата си живѣяли въ планинитѣ на България, както тогава се наричала Македония.¹⁷ Анна Комнена въ края на XI вѣкъ споменува за влашкото село Ексева (Ἐξέβα) въ Тесалия. За мизийскитѣ власи съ извѣстна положителность говори Никита Хонията по случай българското възстание (1186) противъ византийцитѣ.¹⁸ Извѣстията на този историкъ за голѣмия брой на власитѣ въ България, възможно е, да не сж напълно вѣрни, но и пѣкъ много далечъ отъ истината не сж; защото Никита не само е билъ съврѣменникъ на събитията, за които говори, но и самъ лично взималъ участие въ византийскитѣ борби противъ българскитѣ възстаници, и затова съ положителность може да се твърди, че той добрѣ билъ запознатъ съ неприятелиитѣ си. Сжществуването на силенъ влашки элементъ въ втората българска държава се установява и отъ кореспонденцията на царь Калояна и архиепископа Василия съ папата, въ която първиятъ се титулува императоръ на българитѣ и на власитѣ (imperator Bulgarorum et Blachorum), а вториятъ архиепископъ на цѣла България и Влахия (Archiepiscopus totius Bulgariae et Blachiae)¹⁹. Нѣкои отъ българскитѣ власи се били заселили по градоветѣ или селата на постоянно мѣстожителство, а пѣкъ други, както и сега още, сж били номади и съ стадата си постоянно се скитали по цѣлата страна²⁰. Отъ първитѣ голѣма часть се прѣтопили вече у словѣнитѣ, а вторитѣ запазили народността си и до днесъ. За балканскитѣ власи се говори и въ сръб-

¹⁷ Милетичъ Л. и Агура Д. Дако-ромѣнитѣ, Мсб. IX, 233.

¹⁸ Nicet. 485, 488, 489

¹⁹ Theiner. I, 16, 25, 29.

²⁰ Иречекъ К. Пжтувания, 306, 310.